

INKA PAREI
GÖLGE
BOKSÖRÜ

♥
CAN

ROMAN

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Inka Parei
GÖLGE
BOKSÖRÜ

Can Yayınları: 1492
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 611

Die Schattenboxerin, Inka Parei
© Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH, Frankfurt am Main, 1999
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

1. basım: Mayıs 2007

Yayına Hazırlayan: Ogün Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Esen Güray

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0789-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Inka Parei
GÖLGE
BOKSÖRÜ

ROMAN

Almanca aslından çeviren
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

CAN YAYINLARI

Inka Parei, 1967'de Frankfurt am Main'da doğdu. Çocukluğu Hessen'da geçti. 1987'de Berlin'e taşındı. Alman Dili ve Edebiyatı, Sosyoloji, Siyasal Bilimler ve Sinoloji öğrenimi gördü. Yazarın ilk romanı olan *Gölge Boksörü*, 2000 yılında Hans Erich Nossack Ödülü'ne değer görüldü ve yapıt bugüne kadar dokuz dile çevrildi. Yapıtları kimi eleştirmenlerce "Berlin Jenerasyonu" adı verilen bir akıma dahil edilen Parei, ayrıca 2003 yılında Ingeborg Bachmann Ödülü'nü de aldı. Halen oğluyla Berlin'de yaşıyor ve yazarlık yaşamını sürdürüyor.

Çiğdem Öztekin, 1953 yılında Mersin'de doğdu. Sankt Georg Avusturya ve İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdikten sonra yüksek lisans eğitimini pazarlama dalında tamamladı. Johannes Mario Simmel, Heinrich Böll, Stefan Zweig, Harry Martinson, Agatha Christie, James Baldwin ve Bernhard Schling gibi yazarların kırktan fazla yapıtını Türkçe'ye çevirdi.

O benim komşum. Yıllardır aynı katta yaşıyoruz. Zaman zaman anahtarlarımızı eski kapılarımızın kilitle-rine aynı anda soktuğumuz olur. Hemen ardından ben, bir metre genişliğinde bile olmayan, sarı kenevir serili, uzun ince bir hortumu andıran koridorumda gözden kay-bolurum, kadın da kırklı yılların kişiliksiz kahverengisi-ne boyanmış kendi holünde. İğrenç bir renk. Soluk ışıltı-sı ve temizlenmez oluşuyla, sahiplerinin pas rengi hazır mamalarla beslediği çoban köpeklerinin kaldırımlara bırakmayı âdet edindikleri dışkıya benzer.

Lehniner Sokağı'ndaki bir zamanların saygın Musevi apartmanının artık sadece bizim, komşumla benim yaşa-dığımız kanadına bir haftadır sessizlik egemen. Üç cep-hesi dışarı baktığından ısıtılması neredeyse olanaksız, bir kenarı kesilmiş kareyi andıran loş odalı Berlin tipi bir bina kanadı; ortak tuvaletiyse merdiven sahanlığında.

Kış başlamadan hemen önce burada oturan az sayı-daki kiracı da genellikle akrabalarına yakın yerlere, Mar-zahn ya da Hellersdorf uydu kentlerindeki kaloriferli, çöp dökme bacası olan prefabrik apartmanlara taşındı. Son giden, yarı bodrum katta yaşayan unutulmuş ihtiyar kadın oldu. Evini terk etmeye yirmi yıl boyunca inatla karşı çıkmıştı. Bacaklarının açıkta kalan kısımlarını çiçekli bezlere sarmış yarı kör kadın, kasım başında huzurevine götürüldü.

Artık apartmanda tek başıma olduğuma eminim. Günlerdir ortak su tesisatımızın homurtusu ancak ben musluğu açtığımda duyuluyor, komşum evde değil. Ne bir anahtarlık şakırtısı, ne bir öksürük, ne de yabancı ayak sesleri işitiliyor. Ara sıra rüzgârın etkisiyle çarpıp kapanan avlu kapısı. Bunun dışında her şey taş kadar sessiz. Duyulan tek ses merdiven boşluğunun kırık dökük fayanslarında yankılanan adımlarım.

Anorağımın kapüşonunu kaldırıyor, plastik torbaları sırtlanarak avluya çıkıyorum.

Niyetim, uzun kancalı bir sopayla silahlanmış olarak geçen haftanın çöplerinden kurtulmak. Geçen yaz çöpçüler son kez gelip eski, demir çöp bidonlarını kaldırdıklarından bu yana, özel bir gereç ve küçümsememesi gereken bir beceriyle yürüttüğüm bir iş bu! En uygun zamanı da komşu binadaki iş sahibi insanların küçümseyen bakışlarla pencereden dışarıyı seyretmedikleri öğleden öncesi.

Özel mülkiyet hakkının yeniden getirilmesiyle yan binanın avlusunu bizimkinden ayıran alçak duvarın üzerine çekilen tel örgüye yaklaşıyorum. Sopayı dikkatli hareketlerle el büyüklüğünde bir delikten geçirerek ucundaki kancayı çöp bidonunun ağzını kapayan plastik mandala takılana dek itiyor ve sopayı aşağı bastırarak kapağı açıyorum. Bunun ardından ağzına kadar dolu açık yeşil renkli torbaları, iyimser ihtimalle çöp kutusuna, hiç olmadı yakınına düşecek şekilde dik bir açıyla tel örgünün öbür tarafına atmak zorundayım.

Birkaç dakika boyunca torbaları çitin üzerinden aşırıyor, düştüklerinde onları sopa yardımıyla çöpün yakınına çekiyorum. Ardından depozitolu şişelerin olduğu plastik torbayı almak üzere arkamı dönüyor ve ansızın o tabelayla karşılaşıyorum.

Daha dün burada tabela yoktu.

Tabela binanın gri sıvalı, duvar yazıları ve ıslak briket tozuyla kaplı duvarına vidalanmış. İnşaat firmasına

ait pırl pırl parlayan bir tabela. Mavi ikiz villalı amblemin altında yazan şirket adı ve adresi çerçeve içine alınmış.

Tel örgüye yaslanarak gözlerimi kapıyor, soğuk kış havasını soluyarak duvarın boş olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Ardından yeniden gözlerimi açıyorum. Tabela hâlâ orada.

Diğerleri birbiri ardına tadilattan geçirilirken bu harap binanın unutulması olanaksız. Kira sözleşmem olmadan, hiçbir resmi kuruluşça tanınmadan, sicile kaydolmadan burada sonsuza dek saklanamayacağım belliydi zaten. Peki, binanın son resmi kiracısı olan kapı komşum ve tuvalet ortağım Bayan Dunkel de şu sıralar ortadan kaybolmak zorunda mıydı?

Beni tam da şimdi yalnız bırakması olacak iş değil. Oysa yıllardır bir kez bile uzun süreliğine, bir ya da iki günlüğüne bile buradan ayrılmamıştı.

Kollarını öne uzatıp merdiven tirabzanından artakalanlara tutunarak alışveriş poşetlerini yavaş yavaş yukarı taşıyışı canlanıyor gözümde. Dikkatli, büyük olasılıkla bulunduğu yere bağlı bir insandı. Hiç konuğu olmazdı. Kapısının zilinini çaldığını duyduğumu hiç anımsamıyorum. Onunla ilgili tek aklımda kalan yalnız yaşayanlara özgü ufak alışkanlıkları: Bağcıklı çizmeleri burunları dışa bakacak şekilde paspasın yanına yerleştirilir, daima paspasın soluna, zira sağ tarafta kül kovası olur (şahsen ben tersini yaparım). Dışarı çıkılmıyorsa akşam sekizle dokuz arası emniyet zinciri takılıp kapı kilitlenir, kimileyin son bir kez açılıp kapanır ki merdiven boşluğunun soğukluğuyla içeri sızan gece hissini üzerine de sürgü çekildiğinden emin olunsun.

Onun hakkında fazla düşünmeden, yaşamının, esintisi eksik olmayan, neredeyse bedavaya oturduğu otuz beş metre karelik dairesi, ortak merdivenimiz, Rosenthaler Meydanı civarındaki sokaklarımız ve diğer bölgelerdeki bazı sorunlu ilişkilerden meydana gelen

dar bir çemberin içinde geçtiğini düşünürdüm. Ansızın ortadan kaybolması dengemi bozuyor.

Bunun dışında birkaç gündür geceleri hareketlenen ve barınma hakkımı tartışmaya açan kırkayak, hamamböceği ve fare gibi yaratıklar tarafından kuşatılmış durumdayım. Üstelik kısa süre önce terk edilen sokak tarafındaki bloku keşfe çıkmak gibi bir hata yaptım. Bu nedenle geceleri düşümde, zemin kattaki küflenmiş krem rengi polyester kumaşlı oturma grubu üzerime geliyor ve ikinci katın pencere pervazına asılı, kirden kaskatı kesilmiş Hür Alman Gençliği armalı gömleği kokluyor. Gömleğin yakası boynuma sıkıca kaynadığından onu çıkaramıyorum; uzun lafın kısası: Sinirlerim giderek bozuluyor.

Eriyen kar suyu yağmur oluğunun aşağı doğru sarkan kalıntısından saç ayırımına damlıyor, kulaklarımın arkasından enseme doğru süzülüyor. Başımı kaldırıp en üst kata bakıyorum. Bir haftalık susuzluğun ardından Dunkel'in mutfak penceresindeki eğreltiotunun uçları saman sarısına dönmüş. Parmak uçlarımda yükseliyorum. Niçin benden hiç değilse bitkilerini sulamamı istemedi? Yağdan bulanıklaşmış mutfak penceresinden baharat kavanozunun silik hatlarını, mavi beyaz baskılı süt kutusunu ve kesik yerinden küf bağladığını tahmin ettiğim bir somun ekmeği seçebiliyorum.

Bakışlarım diğer pencereye kayıyor. Camın arkasında bir hareket mi oldu? Korku içinde elimdeki şişeleri düşürüp etrafa bakıyorum. Biraz gerinip duvardaki halı çırpma demirine tutunarak avluyu çevreleyen insan boyundaki diğer duvarın üzerine tırmanıyorum. Dunkel'in oturma odasında mavi yeşil gölgeler birer alaz gibi kıpırdanıyor, bir haber spikerinin zar zor duyulan bas sesi, görüntünün ritmine uygun olarak yükselip alçalıyor. Şimdi de mutfak, oda ve koridorun ışıkları yanıyor. Hiç kuşku yok: Elektrik düğmesini çeviren bu el ses çıkarmayan, etten kemikten olmayan bir el olmalı. Hem

de bir haftadır ısınmaya gerek duymayan, bağırsaklarını boşaltmayan ve komşunun canını alan yaratığa ait bir el.

Elimdeki depozitolu şişeleri şangırdata şangırdata koşarcasına sokağa çıkıyorum.

2

Mirca'nın kafesinde patates çorbası ve nane limon içtikten sonra nihayet toparlanıyorum. Siyah saçlı, soluk tenli bir Rumen olan kafe sahibi gülümseyerek masanın üzerine bir kül tablası bırakıyor. Pipomu doldurup kafenin içini ve Weinberg Yolu'nun yağmur altındaki gri görüntüsünün bir kısmını izleyebildiğim en sevdiğim köşedeki koltuğumda arkama yaslanıyorum.

Sokakta pasaklı üç Çingene kız çocuğu, çiklet otomatından kazandıkları plastik sarısı saat için itişiyor; küçük çocukların kumarhanesi otomatlar: İki marklık bozukluğu atmalarıyla, kollarının ucunda küçük boşluklar olan metal ahtapot dönüyor, ama genellikle şeker ve gıda boyasıyla yapılmış çikletten fazlasını yakalamıyor. Arkalarından yaklaşan sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğu, ganimetlerini ellerinden kapıyor. Kızlar irkilip ince eteklerinin altında soğuktan kaskatı kesilmiş eklemlele şaşırıp yerlerinde sıçrarken, oğlan ganimetini lastik çizmesinin koncundan içeri atıyor. Yara bağlamış ağzı sırtmak için açılıyor ve altın dişlerini sergiliyor. Bacaksız, çevik adımlarla görüş alanımdan çıkarken iç savaşın parçaladığı burnundan geri kalanlar havaya kalkıyor.

Günün bu saatinde lokanta sakin olur. Benim dışımdaki tek müşteri, turuncu deri pantolonla elma yeşili el örgüsü kazak giymiş, ballı süt içen gösteriş meraklısı bir

kadın. Dostum Mirca bana sütlü kahve getiriyor. Üzerinde buharlar tüten fincanı sarsak hareketlerle zar zor getirip masanın kenarına bırakıyor.

Ailesinin geçimini sağlamak için lokanta işletmek zorunda kalan parasız bir ressamdan garsonluk becerileri beklenemez. Tezgâhın yanındaki dar bir merdivenle bodruma, Çavuşesku iktidarında yaşanan kâbusları resmettiği büyük boy tablolarının görülebileceği Mirca'nın resim galerisine iniliyor. Soğuk tören caddelerinde, terörün bedensel gelişimi çarpıtın bir hormon olduğunu düşündüren, hamurumsu suratlı, kalın enseli insanlar; bir yurt penceresinin paslı parmaklıkları arkasında boyunsuz, bedensiz, lahana gibi üst üste yığılmış çocuk kafaları: Merdivenden tekrar yukarı çıkanın yüzü bir süreliğine, Mirca'nın suratı gibi bembeyaz kesiliyordu. Bugüne kadar ondan resim satın alan olmadı; ikinci kez aşığı inmek isteyecek biri olduğunu da sanmıyorum.

Dunkel hakkında bildiklerimi hatırlama çabalarım sonuçsuz kaldı, ona karşı her zaman ilgisiz olmuştum. Belki de onun gibi, benim gibi kadınlara bu şehirde sıkça rastlandığından.

Geçen ilkbahar kapısının önündeydim. Kapı kolunu ters tarafta bulmayı bekliyordum ve alışıldık hareketleri aynadan izliyor da tersini yapıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Sanki birden sol elle yazmak zorunda kalmışım gibi. Elimde postacının, belki de adlarımız nedeniyle karıştırıp yanlışlıkla onun yerine bana verdiği bir mektup vardı. Eşikte durup bana baktığında ikimiz de irkildik. Yıllardır bitişik kapıların ardında yaşamamıza rağmen birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Denetleyemediğim bir aynaya bakıyor hissiyle zarfı eline tutuşturup hızla kendi koridoruma döndüm.

Eve döndüğümde Dunkel'in evine gireceğim. Buradan birkaç bina ötedeki Wang Usta'nın yanında yıllar süren zorlu çalışmalarım ardından kilidi açmanın bana sorun yaratacağını sanmıyorum. Polis çağırmam söz

konusu bile olamazdı; ne de olsa Lehniner Sokağı'nda yasal olarak ikamet etmiyordum. Üstelik yanlarında köpek getirip getirmeyecekleri de bilinemezdi. Wang Usta öğrencilerine yalnızca yumruk ve tekme atmayı değil, Çinlilerin hayatta kalmaya ilişkin otuz altı stratejisini de öğretiyordu. Wang Usta beni bekleme konusunda da eğitti; bunu uygun zaman sezgisi olarak adlandırıyor-
du. Bu nedenle beklemeye koyuldum. Burgaçlar halinde yükselen duman hem sakinleştiricim hem de 4 numaralı strateji için kullanacağım zaman sayacım. 4. strateji yor-
gun düşmanın karşısına dingin ve güçlü çıkmaktı.

3

Bugünlerde ikinci kez yanıma yanlış tütün paketini alma beceriksizliğini yapıyor, vanilya ile içimi hoşlaştırılmış Şark tütünü yerine sert Fransız tütününü içmek durumunda kalıyorum. Tiksinererek pipoyu masanın üzerine fırlatıyor ve ona, üzerime atılmaya hazır kötü niyetli bir cinmiş gibi bakıyorum. Gerçekten. Mavi dumanın içinde, artık unutmak istediğim çirkin bir yüz beliriyor, şişedeki cin gibi dumanın arasından yükselip bana bakıyor.

1989 yılının bir ilkbahar günü yine sokaktayım. Yeniden şehrin batı ekseninin eski, artık tamamen gerçekdışı görünen yaşantısının içinde. Henüz başka bir şey bilmiyorum. Bu yaşamın, riskli ve fevri bir yanılısama olduğuna ilişkin bir izlenimim yok henüz. Karşılığında, bazı günler yaşamak için güç bulmakta zorlandığım bugünün feda edildiği günler.

Sıcak bir gün, ilkbahar için fazlasıyla sıcak. Kreuz-

berg'in, Görliizer İstasyonu çevresindeki sokaklarından sıcak ve kum nedeniyle buharımsı bir toz bulutu yükseliyor. Kum, rayları hâlâ duran terk edilmiş istasyonun kullanılmayan geniş açık alanlarından geliyor. Raylar, araya örülen duvarla onlarca yıldır anlamını yitirdi, şimdi giderek çöle, bozkıra dönüşüyor.

Öğleden sonranın geç bir saati. Mahalle yavaş yavaş kalabalıklaşıyor. Türk ailelere ait tıka basa dolu orta sınıf otomobiller kendilerine park yeri arıyor. İnsanlar otomobillerinden iniyor, sert hareketlerle kapıları çarpıyor, yorğun küçük çocuklarını ve mangal partilerinin artıklarını, apartmanların henüz kış soğuşunu atamamış girişlerine taşıyor. Neredeyse bütün binaların cephesinde, ön dişleri kararmış bir kız çocuğu caddeyi seyrediyor, fazla sulandırılmış tutkal nedeniyle dalga dalga olan posterlerin yırtılmış kenarları rüzgârda kıpırdanıyor. Resimdeki, elinde tuttuğu sopayı askeri bir tavırla omzuna almış, konuşma balonunu yayaların burnuna sokuyor: "Haydi, Devrimci 1 Mayıs'a!"

Miting kortejinin sonundan ayrılan küçük gruplar Lausitzer Meydanı'ndan bu yana geliyor, görünürde rahat tavırlarla, acelesiz, benden yana yürüyor. Gerginliklerini ele veren sadece tutturdıkları yönden ayrılmaktaki kararlılıkları. Yeşil beyaz renkli, parmaklıkları araçların direksiyonunda oturanlar, çevrede tur atarken sıkkın görünüyor. Zaman zaman duruyor, birbirleriyle çene çalıyor, taba rengi gömleklerinin kollarını kıvrıyor, telsiz anonslarına kulak kabartıyorlar. Sokağın karşı tarafında on altı yaşlarında iki genç, ağız ve burunlarını Filistin tipi kırmızı eşarplarla örtmüş, bir çiçek tarhını çevreleyen taşları sökmeye koyuluyor.

Düğüm noktası olması muhtemel yere ulaşmanın birçok yolu var. Güneydoğu yönünden, Sonnenallee'den geçerek Wiener Caddesi'ne dönülebilir, yolun sonundaki yeşil alandan, bodrum gibi loş meyhanelerin, kirli oyun salonu ve çamaşırhanelerin yer aldığı demiryolu viyadü-

künün demir putrellerinde son bulan tozlu bölüme yavaş adımlarla ulaşılabilir. Yani her iki tarafın da ele geçirmek istediği stratejik merkeze. Ya da yola Oranien Caddesi'nden çıkılır, Adalbert ve Mariannen caddelerini geçtikten sonra, bu kez kuzeybatı yönünden demiryolu viyadüküne varılabilir. Benim yürüme parkurum her zaman büyük temel çukurunun bulunduğu arsanın hemen yanındaki Türk büfesinin önünde biter. Burası önceki yıl bu vakitler yanan süpermarketin arsası.

Bu yıl güneydoğu tarafından yaklaşıyorum. Geniş kaldırım taşlarının üzerinde mümkün olduğunca yavaş adımlarla yürürken, durum tehlikeli bir hal aldığı anda sapıp gözden kaybolabileceğim beş ara sokağı sayıyorum: Glogauer, Liegnitzer, Forster, Ohlauer, Lausitzer. Ara sokaklar sakin bölgelere açılır. Buralardan herhangi bir durağa varmak mümkün. Düzenli aralıklarla Kottbusser Damm boyunca tehlikeli bölgeyi geçen çift katlı sarı otobüsler sallana homurdana bu duraklara uğrar.

Renkli baskılı gömlek giymiş şişman bir adam Türkbank'ın parmaklıklı pencerelerini kontrplaklarla emniyet altına alıyor, kot pantolon ve spor ceket giymiş sivil güvenlik elemanları bir pizzacının kapısında oturmuş, birbirine dolanmış naylon ipleri çözmeye uğraşiyor. Uzaklardan caddelerin iki yanında yankılanan Karayip davullarının sesi. Kalabalığın arasında kendime yol açarak blok blok ilerlemeye çalışıyorum. Kaldırımlar; rasta saçlar, tam oturmayan takım elbiseler, sentetik kumaşı sıcakta yanan siyah türbanlar, nasırlı ve kılcal damarları çatlak sokak dövüşçüsü elleri, cerahatle dolu hızmalar ve çamurlu çizmelerin üzerinden görünen çıplak, beyaz baldırlarla dolu. Neredeyse hedefime varmak üzereyim. Etraftakilere odun ateşinde pişmiş döner ve şişede ılık bira servisi yapabilmek için dükkân kapısıyla bisiklet yolunun arasına plastik sandalye dolduran Ankara Kebap Salonu'yla aramda bir tek Lausitzer Caddesi var artık.

Ellerinde benzin bidonları taşıyan, yün berelerini iyi-

ce yüzlerine çekmiş iki iri yarı tipin peşi sıra caddeyi geçmek üzereyim. Acı bir fren sesi, bir konvoy caddeye giriyor. Durur durmaz araçların kapıları açılıyor. Yeşil zırhlı karaltıların caddeye atlayıp önüme dikilmeleriyle kendimi plastik miğfer, göğüs siperlikleri ve havaya kaldırılmış kalkanlardan meydana gelen bir duvarın karşısında buluyorum. Hemen yanı başımda aksi yönde canhıraş bir koşuşturma başlıyor ve beni de beraberinde sürüklüyor.

Keşke olduğum yerde kalsaydım.

Sonraki haftalar boyunca, yaşanan şokun etkisiyle faltaşı gibi açılmış yaşsız gözler ve soğumuş pipoların acı ağızlıklarıyla otururken tekrar tekrar yinelenen bu cümle. Ama olduğum yerde kalmıyorum. Diğerleriyle cadde-nin karşı tarafına sürüklenmeme izin veriyor, bir çalığa takılıyor, dört ayak durumunda tepeye, eski istasyon sahasına tırmanıyorum.

Yukarıya vardığımda arkama dönüyorum. Yeşil zincirlerin uçları kavuşuyor, ara sokakların önünü yeniden açıyor. Hemen aşağıda öfkeli kalabalıktan bir grup geriye döndü, şimdi yoldan söktükleri parke taşlarını savurarak kendilerine caddeye çıkan bir yol açmaya çalışıyorlar. Ah keşke ben de, olayları umursamadan izleyen çevre sakinleri gibi kapı önüne, kaldırıma attığım taburenin üzerine oturup olayları izleseydim.

Hava kararıyor. Göremediğim otların üzerine basıyorum. Burada sokak lambası yok. Uzakta kamp ateşlerinin ışığında bongo ile boş şişelerin başında oturan grupların bulunduğu kum çukuruna inmeye karar veriyorum. Kısık sesle edilen bir küfür. Hemen yanımda bir çakmak çakıyor, bir kadının sesini işitiyorum.

“Bütün gece böyle oturdum. Ne yiyecek ne içecek, üstelik çalılıkların arasına sıçtık. Bir de şu aynasızlara bak, herifler portatif helalarını yanlarında getiriyorlar.”

Kalın sesli bir kel konuşmaya katılıyor:

“Evet, kimyasal helalar!”

Yine aynı kadının sesi.

INKA PAREI

GÖLGE BOKSÖRÜ

ROMAN

Gölge Boksörü, 90'lı yılların başında, iki Almanya'nın birleşmesinin hemen ardından, büyük kent merceğiyle Berlin'i odağa yerleştiren bir roman. **Inka Parei**'in, bütün şiddeti ve vahşetiyle büyük kenti bir canlı olarak betimlediği *Gölge Boksörü*, iki kadının Berlin'in doğusu ile batısı arasında gidip gelen arayışlarının izinde, geçmişinin gölgesiyle savaştan bir ülkeyi ve insanlarını konu alıyor. Karakterleri Hell ile Dunkel'in aracılığıyla, Batı ve Doğu Almanya'yı karşı karşıya getiren çift katmanlı bir örgüsü var *Gölge Boksörü*'nün: Çarpışmak için kendinden başka bir düşmana ihtiyacı olmayan, deyiş yerindeyse kendi *alter ego*'su ile hesaplaşan bir ülke ve insanlarının öyküsü bu, geçmişin boşluğunda asılı kalanların anlatısı. Yapıtları kimi eleştirmenlerce "Berlin Jenerasyonu" adı verilen bir akıma dahil edilen Inka Parei'nin ilk romanı *Gölge Boksörü*, düşmanın köşe başında değil, kişinin kendi içinde pusuya yattığı bir büyük kent romanı.

KAPAK RESMİ: JOE SORREN

ISBN 978-975-07-0789-6

9 789750 707896

<http://www.canyayinlari.com>